

APLAUS 2018 – NOMINACE V KATEGORII ORGANIZACE

Nominovaní:

Fórum pro lidská práva
KNITVA, s.r.o.
MŠ a ZŠ Staňkovice
Pestrá, o.p.s.
Speciální ZŠ Poděbrady
PAS, z.s.
Skautský oddíl Rebelky

Nominace: Fórum pro lidská práva – VÍTĚZ KATEGORIE

Nominovala: Renata Němcová

Fórum pro lidská práva zejména pana JUDr. Maroše Matiaška, paní JUDr. Moniku Chromečkovou a paní JUDr. Terezu Bártovou bych touto cestou ráda nominovala na Cenu APLAUS proto, že před 3 lety pod hlavičkou Fóra pro lidská práva začali zastupovat Davida Vratislava, muže s poruchou autistického spektra a těžkým problémovým chováním. Cenu si zaslouží za práci, kterou pro rodinu odvedli zcela zdarma v rámci pro bono hodin. Na základě jejich úsilí Ústavní soud rozhodl, že každý člověk s postižením má právo na nezávislý život a kraje mají být aktivní ve vytváření vhodných sociálních služeb.

Nominace: KNITVA, s.r.o.

a) Nominoval: Stanislav Slováček

S panem Věchetem a paní Věchetovou jsem hodně spokojený. Zdeněk Věchet mě naučil, jak rychle pracovat s Linuxem bez sdíleného disku a bez Javy a Netbeans. Kateřina Věchetová mi dopodrobna vysvětluje zadání tak, abych mohl správně a rychle naprogramovat jednotlivé části projektu. Když mi něco není jasné, napíšu jim a velmi rychle se mi dostane pomoci. Dříve jsem to, co mi nebylo jasné, hledal doma dlouhé hodiny a to už nyní dělat nemusím. Nyní už mám volné víkendy a dokonce mi zvýšili plat.

b) Nominovala: Běla Sýkorová

Pro mne osobně toho Věchetovi udělali opravdu hodně a nominaci si určitě zaslouží. S oběma mám ty nejlepší zkušenosti. Nastoupila jsem do Knitvy v polovině roku 2016 a jsem tam spokojená. Musím mj. konstatovat, že se v tamním kolektivu cítím mnohem lépe, než jsem se cítila v různých firmách, u kterých jsem pracovala dříve, s tzv. „zdravými“ lidmi. Už to, že vůbec práci mám, je pro mne velké plus. Nepracovat buďto vůbec nebo jen tak zvané „do šuplíku“ mi neseďí, i když je pravda, že v minulosti jsem to nějakou dobu dělala, když nebyla jiná možnost. Za ty necelé dva roky, co pro firmu pracuji, jsem, i díky koncepci, kterou vymysleli Věchetovi, měla řadu příležitostí uplatnit své znalosti a také se něčemu novému naučit a něco nového si vyzkoušet. Byly to příležitosti, jaké jsem za celých bezmála 38 let, co chodím do různých zaměstnání, prakticky nikdy neměla. Odráží se to i v mém psychickém stavu. Cítím, že právě onen podnik v Praze, na jehož budování a rozvoji oba intenzívně pracují, si zaslouží z mé strany podporu a že stojí za to neustále přemýšlet, co udělat pro to, aby se do budoucna zachoval a spíše aby se ještě rozšířil. Mám jakýsi nový smysl života a v posledních měsících, poté, co jsem svoji nejbližší rodinu definitivně ztratila, považuji Věchetovi za součást své „širší rodiny“. Patří do velké skupiny těch, kteří mě v nejtěžších chvílích podepřeli a pomohli mi nelehké období překonat a začít nový život.

c) Nominovali: Štěpán Hejzlar, Dominika Hejzlarová a Klára Němcová

Pan a paní Věchetovi ze společnosti KNITVA s.r.o. zaměstnávají osoby se zdravotním postižením. Na tom by nebylo nic tak neobvyklého, ale oceňujeme způsob, jakým se toho zhostili. Ve své firmě nabízejí kvalifikované pozice, které jsou honorovány odpovídající mzdou, ne tou minimální, jak bývá na chráněném trhu práce neblahým zvykem. Určujícím faktorem pro přijetí nového zaměstnance není jeho disabilita, ale jeho schopnosti. Manželé Věchetovi aktivně přichází se způsoby, jak osoby s PAS na pracovišti podpořit, a vytvořit tak oboustranně výhodné podmínky. V tuto chvíli jsou v jejich firmě zaměstnáni dva lidé s poruchou autistického spektra (mimo jiné), o přijetí dalších uvažují.

Nominace: MŠ a ZŠ Staňkovice

Nominovala: Linda Vávrová

Jsem matka tří dětí, z nichž dva synové mají autismus. Tento příběh je o jedenáctiletém Tomáškově, který navštěvuje pátou třídu běžné ZŠ s asistentkou. Do této školy přišel bohužel až do čtvrté třídy. Přendávali jsme ho z důvodu šikany ze strany učitelky, která ho fyzicky i psychicky trestala. U Tomáška došlo k zhroucení, měl úzkostné stavy a silné tiky. Jeho psychiatřička, kterou navštěvuje dlouhodobě, mu musela nasadit silné léky.

Do školy ve Staňkovicích nastoupil Tomášek s nedůvěrou po předchozích zkušenostech. Začal být úplně nezvladatelný, nespolupracoval a měl stále častější afekty. První pololetí byl více doma než ve škole.

Po silných lécích byl hodně unavený a malátný, jen abychom ho zvládali. Hrozila mu hospitalizace, pokud se jeho zdravotní stav nezlepší.

Díky přístupu a vytrvalosti všech učitelek v této škole, hlavně paní ředitelce Mgr. Ivetě Vostré a asistentce Bc. Radce Špírkové, které měly neustále od Tomáška modřiny, jsme všechno zvládli. Všechny učitelky navštívily SPC v Teplicích a začaly se zajímat, jak s Tomáškem pracovat a pomoci jemu, mně a celé naší rodině. Nevzdávali se a byly neustále milé a vstřícné.

Takovou lásku a porozumění, jako je v této škole, jsem ještě nezažila. Nejsme zvyklí, že by nás někdo chtěl pochopit a jevil zájem nám pomoci. Lidé život s autismem nechápou a odvracejí se od nás a někdy nás špatně soudí.

Nyní je Tomášek klidný i bez silných léků. Chodí do školy moc rád a miluje svojí paní asistentku i učitelku. Spolupracuje a má vyznamenání. Stal se zázrak.

Chtěla bych proto za tento zázrak nominovat do soutěže APLAUS, ZŠ a MŠ Staňkovice, Postoloprtská 100, PSČ: 439 49.

Nominace: Pestrá, o.p.s

Nominovala: Barbora Pešoutová

Velice ráda bych nominovala na cenu Aplaus v kategorii organizace Pestrou - psí asistenci. Tato společnost cvičí asistenční psy i pro lidi s poruchou autistického spektra. Byla bych moc ráda, kdyby tato společnost byla oceněna cenou Aplaus - jde o tým bezvadných lidí, kteří svou práci dělají srdcem. Díky jejich přístupu je nyní život mého synka jen lepší a lepší. Pro mého synka vybrali, vycvičili a právě předali asistenčního parťáka Barneyho. Tím jejich a naše spolupráce nekončí. Dále budeme v úzkém kontaktu, navštěvovat tréninky a zúčastníme se v létě rekondičního pobytu. Máme k dispozici sociální pracovníci, která plánuje a bude plánovat společně se synkem aktivity, vyhodnocovat individuální plány. Máme trenérky, které vedou synka k větší jistotě, sebevědomí, trénují s ním soustředění a to vše v naprosté pohodě, klidu a s úsměvem. Díky jejich přístupu teď synek bez větších problémů cestuje, lépe se vyrovnává se změnami, zkouší nová jídla a vedle svého psího parťáka jen kvete. V dnešní době, kdy se setkávám spíš s nepochopením, je práce a přístup této společnosti balzámem na duši, proto mě hned napadlo ji nominovat a moc bych jim cenu přála.

S přátelským pozdravem Barbora Pešoutová maminka synka s poruchou autistického spektra - Aspergerův syndrom.

Nominace: Speciální ZŠ Poděbrady

Nominovala: Markéta Králová, třídní učitelka ve třídě pro žáky s autismem

Moc ráda nominuji na cenu Aplaus naši organizaci a to Speciální základní školu Poděbrady, příspěvková organizace, Poděbrady U Bažantnice 154/19, Poděbrady III, 290 01 Poděbrady. A víte co? Místo dlouhého představování vás zvou rovnou na prohlídku trochu netradičně, tak „Přijďte se k nám podívat“.

<https://www.youtube.com/watch?v=AQ2YqRWhwg>

Speciální základní škola je určena dětem se speciálními vzdělávacími potřebami dle paragrafu 16 odst. 9. Školského zákona č. 561/2004Sb. Škola poskytuje základní vzdělání a základy vzdělávání dětem a žákům ve věku od 5 do 18 let. Náš výchovně vzdělávací záměr vychází z dlouhodobé koncepce poskytovat žákům a jejich rodičům takové služby, které povedou k co největší samostatnosti dětí a jejich budoucímu optimálnímu zapojení do života společnosti. Pilíři [školních vzdělávacích programů](#) jsou následující dlouhodobé projekty a to Ucelená rehabilitační péče, Technologie ve vzdělávání, Integroční

aktivity. Jednou ze skupin našich žáků jsou děti autistické, děti či žáci s poruchami autistického spektra. Ve škole máme 15 tříd z toho 2 třídy právě pro děti s PAS a dvě třídy přípravného stupně. <http://www.spec-skola.cz/>

Velmi úzce spolupracujeme s iSEN, který vznikl na půdě školy v květnu 2011. iSEN je celorepubliková platforma pro sdílení informací o využívání iPadů ve vzdělávání. Škola disponuje tablety, které jsou využívány pro vzdělávání ve všech třídách s ohledem na potřeby a schopnosti žáků. Prostřednictvím iPadů nejen podporujeme komunikaci žáků s PAS, ale slouží i jako smysluplná kompenzační pomůcka. Využíváme iPady jako součást AAK. Autistické děti seznamujeme s novými aplikacemi, procvičujeme emoce, sociální dovednosti, v rámci programu GO Talk Now – sestavujeme na míru jednotlivé komunikační karty, lišty, týkající se např. komunikačního cvičení, v rámci čtecího řádku i nemluvící děti mají možnost tzv. číst. Lišty obsahující např. : jídelníček, děti si sami vybírají a volí možnost jídla, svačiny. V rámci iSen vznikají Emocionální karty a mnohé další. <http://www.spec-skola.cz/projekt-isen>

V rámci terapií se naši žáci účastní různých druhů terapií. Máme logopedickou péči, využíváme AAK, fyzioterapii, canisterapii, Snoezelen, navštěvujeme s dětmi solnou jeskyni, divadelní představení. Žáci mají možnost navštěvovat aquaterapii, v rámci tělesné výchovy využíváme psychomotoriku, trampolining, dětskou jógu, která je u našich autistických dětí velmi oblíbená, muzikoterapii. Využíváme interaktivní podlahu v našem zahradním domku a další nespočetné množství pomůcek a různých materiálů, které si sami vytváříme.

Vše se odehrává zejména za výborné podpory ředitelky školy Mgr. Pavlína Mladé, zástupkyně školy i za iSEN Mgr. Lenky Říhové, Ivy Jelínkové a hlavně je nesmírně důležitá spolupráce nás všech pedagogů, ale především rodičů. Autistické děti a nejen ty, se v naší škole rozvíjejí díky nám všem, díky různorodým terapiím, kterými škola disponuje, integračním aktivitám - setkávání se zdravými jedinci, kteří k nám chodí do školy 1x za měsíc pomáhat, účastní se s námi vyučování a jsou zapojováni do práce s dětmi. Ale co je pro nás nejdůležitější? Spokojenost dětí, rodičů i pedagogů, a proto se nominujeme na cenu APLAUS jako organizace a udělení této ceny by nás velmi potěšilo.

Moc děkuji.

Nominace: PAS, z.s.

a) Nominovala: Petra Těšitelová

Nominuji organizaci Poruchy autistického spektra z.s. (PAS z.s.) Tato organizace působí především na Orlickoústecku a Pardubicku, ale jejími klienty jsou rodiny napříč celou republikou. Pořádá řadu aktivit pro osoby s PAS a jejich rodiny i osvětové akce pro veřejnost. Realizuje každý rok tábory pro děti s postižením - s osobními asistenty bez rodičů. Také jarní a podzimní „psychorelaxační pobyty“ pro rodiče s dětmi, kterých se pravidelně účastní kromě speciální pedagožky Mgr. Zuzany Polákové také psycholog Přemysl Mikuláš a další odborníci. My sami pravidelně jezdíme na jarní a podzimní pobyty. Vždy se zde dozvíme něco nového. Mohu s odborníky konzultovat „problémy“ s dětmi a vždy dostanu nějakou radu ohledně výchovy. Protože se vždy sejde dobrá parta rodičů, nebojím se o svých dětech a o tom, co prožíváme mluvit. Jsem strašně ráda, že jsou zde dobrovolníci, kteří se během setkání rodičů a odborníků o děti postarají. Vždy je pro ně připraven nějaký program. Děti si vždy vezou sebou domů spoustu zážitků. Dobrovolníci jsou už pomalu součástí naší rodiny. Děti se na ně těší. Já jsem ráda, že si odpočinu a popovídám si s lidmi, kteří prožívají podobné starosti. Navíc se vždy pořádají i výlety do okolí a tak navštívíme nová místa. Poznáme okolí. Vždy se na tyto víkendy těšíme. Proto doufám, že PAS z.s. bude i nadále pokračovat ve své činnosti, která pomáhá nejen nám rodičům a dětem, ale i seznamuje lidi kolem sebe s autismem.

b) Nominovala: Petra Jungmannová

Na cenu APLAUS nominuji organizaci - spolek Poruchy autistického spektra, který sídlí v Ústí nad Orlicí. Jsme jedni z pravidelných účastníků jejich akcí, v našem případě psychorelaxačních pobytů pro rodiny dětí s autismem a táborů pro děti s autismem a jiným postižením. Jejich akcí se účastní rodiny s dětmi s autismem, mentálním, tělesným, kombinovaným handicapem, ADHD, epilepsií... Činností spolku je pomoc rodinám s dětmi s postižením. Pořádají tábory, třikrát ročně psychorelaxační pobyty, osvětové akce a přednášky na podporu autismu, výlety, setkání rodin s dětmi s postižením, muzikoterapii, hipoterapii, canisterapii, nabízí psychologické a speciálně pedagogické poradenství. Akcí se účastní převážně rodiny

z pardubického a královéhradeckého kraje, ale jsou otevřeny celé ČR (jak je vidno i u nás - na tábory a pobyty jezdíme přes 300 kilometrů a rozhodně to stojí za to - to jsem ostatně popsala i v článku na mém blogu <http://jungmannova.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=538843>). Sdružení bylo založeno v květnu 2010. Jeho činnostmi jsou odlehčovací, volnočasové aktivity, poradenství. Stojí na dobrovolnických základech, asistenti jsou studenti VŠ, VOŠ nebo pedagogiky, osobní asistenti, zdravotník, speciální pedagogové. Asistenti chodí do rodin, pomáhají se sebeobslouhou, rozvojem dětí, tráví s nimi volný čas. Proto jsem se rozhodla PAS, z.s. nominovat do kategorie organizace.

Nominace: Skautský oddíl Rebelky

Nominovala: Tereza Blašítková (dívka s AS)

Můj příběh

V životě potkáme různé lidi. A díky tomu, že jsou, nebo nejsou naší oporou, jsme takový, jací jsme. Moji oporou jsou Rebelky. Nominuji je do soutěže Aplaus do kategorie organizace, i když nejsou úplně organizace, protože jednotlivci ani lidé s autismem nejsou. A nominuji je, protože jsou pro mě vzor a pomohly mě dostat se tam, kde jsem teď.

Je spousta situací, kdy mi Rebelky pomohly, nebo mě potěšily, čímž mě motivovaly k lepšímu chování a větším výkonům.

První část příběhu - seznámení

Nejdřív bych sem chtěla napsat něco o skautingu. Skauting je životní směr, který vymyslel, nebo nevím, zda ho vymyslel, nebo jen založil, Robert Baden Powell na začátku 20. století.

Zpočátku v něm byli jenom chlápci, kteří se učili táboření, hospodaření, slušnému chování, pobytu v přírodě a ve vyšším věku i vedení oddílů. Oddíl je skupina kluků nebo holek. Jsou vždy mladší oddíly a starší oddíly. Mladší oddíly se jmenují u kluků vlčata a u holek světlušky. Starší oddíly se jmenují u kluků skauti a u holek skautky. A jak jste už možná poznali, postupem času vznikaly i oddíly holek.

Skauti a skautky pořádají různé víkendy, kam jezdí na výlety a spí většinou na karimatce a ve spacácích na zemi. Dále cca jednou týdně pořádají, pro každý oddíl zvlášť, a venku nebo v klubovně skautské schůzky, kde hrají různé hry, povídají si a něco se učí (někdy...).

Skauti a skautky nosí skautské kroje s hnědým šátkem a zelenou šňůrkou, vlčata a světlušky s žlutým šátkem a žlutou šňůrkou, vedoucí nosí kroje s červenou nebo bílou šňůrkou a hnědými šátky, existují ale i další různé barvy šátků, patřící k různým akcím. Na kroje se našívají nášivky a odborky, což jsou nášivky, co skauti a skautky dostanou po splnění různých úkolů na jedno téma. Když skaut nebo skautka dosáhnou vysokého věku, jdou do roverů. Tam se z nich mohou stát vedoucí. Skautským důchodcům se říká old skauti. Skautská sešlost, na které jsou skauti a skautky z celého světa, se jmenuje Jamboree.

Seznámení s Rebelkami

Rebelkami se znám již hodně let. S některými již od 7 let.

První Rebelka, kterou jsem si oblíbila, byla každopádně Martina Hakenová. Bohužel to bylo už tak dávno, že si to, jak mě přesně pomáhala, bohužel nepamatuji. To, že to bylo dávno, však není jediný důvod, proč si to nepamatuji.

Jakmile jsem se totiž začala kamarádit i s ostatními Rebelkami, po víkendu vánočním, kdy se to stalo, se mi vymazaly vzpomínky na všechny akce, na všechny zážitky, na všechny detaily a zůstalo mi jen několik málo vzpomínek, jako by si moje tělo řeklo, že čas, kdy jsem se ještě nekamarádila s Rebelkami, nechce. Ani jsem si nepamatovala, jaká akce byla před tím vánočním víkendem a nepamatuji si to dodnes. Pamatuji si jen, že mi jako jediná věřila, že jsem nemocná, když mi to nevěřily vedoucí.

Díky vánočnímu víkendu jsem získala nejet přátelství s Rebelkami, ale i začala novou etapu svého života. Rebelky vlastně za mnou přišly samy, z důvodu, že všichni na tom víkendu byli moc dobrosrdeční. Prostě tam byla hrozně pozitivní nálada. Všichni tam byli až PŘEHNANĚ moc pozitivní. A abych si přátelství s Rebelkami udržela, ba i vylepšila, i po víkendu, řekla jsem si, že se změním, jenom díky nim.

Poprvé to šlo bez problémů, hned napoprvé. Ani jsem nemusela hnout brvou, protože jsem Rebelky vídala minimálně jednou týdně a jejich pozitivní nálada a láska ke mně do mě jen srčila. Stal se ze mě dobrý člověk, co byl usměvavý, štedrý, zábavný, komunikativní a v oddíle celkem oblíbený.

A díky Rebelkám se našemu oddílu opravdu dařilo. Měli to tam všechno pod palcem, i když ještě nebyly vedoucí, ale pouze skautky. Spousta skautek říkala, že rok po odchodu Rebelek do roverů stál za prd, protože bez nich to tam byla hrozná nuda. A ty roky bez Rebelek pro mě byly dokonce dva.

Druhá část příběhu - co bylo ve skautkách, když byly Rebelky skautky

Rebelky mi pomohly ve skautkách následovně.

Díky Rebelkám jsem za pouhé dva měsíce:

1. Změnila svoje chování
2. Vyšlapala kluzký a strmý kopec až k chatě
3. Málem vyhrála hru (kdyby se po nás ostatní skupinky neopičili)
4. Vrátila se mi dobrá nálada po smrti sousedovic kočky
5. Zjistila, o čem je rebelství a k čemu je dobré
6. Ochutnala moje první exotické jídlo (bro)
7. Zatančila muzikál na pódiu před publikem plným lidí
8. Získala nové přátele

Další měsíce:

Po víkendu na běžkách už mě žádný víkend nečekal a nastoupila jsem na operaci kyčle, takže jsem se na skauta vrátila až v půlce května. Do té doby to doma byla hrozná nuda. Už jsem si navykla na přítomnost Rebelek. Týden pro mě začínal čtvrtkem a končil středou (kdy byla družinová schůzka). Rok pro mě začínal po skončení skautského tábora a končil jeho vyvrcholením. Když jsme na táboře měli žranici, byla to pro mě taková oslava zakončení starého roku. A to zase jen díky tomu, že se mnou byly Rebelky.

Co se tedy stalo na táboře?

Samozřejmě mně tam Rebelky minimálně 50 krát pomohly. Všechno si nepamatuji, tak sem vypíšu alespoň něco.

Stejně je to divný, pokud platí teorie, že neexistuje přátelství mezi mužem a ženou. Měla by ale platit i teorie, že neexistuje přátelství mezi člověkem s aspergerovým syndromem a Rebelkami. A ta teorie neplatí. Díky mě a Rebelkám.

Tábor roku 2013 byl pro mě samozřejmě nejlepším táborem ever.

1. Martina Hakenová vymyslela frázy, která pro mě doteď znamená něco jako vtipy Elišky Korčákové- „Jsi velká skautka a velký skautky tohleto nedělaj.“
2. Rebelky mi nabídly, zda s nimi nechci spát v týpku. Já jsem odmítla.
3. Anežka Moudrá u táboráku řekla, že i přes moje chování mě mají v oddíle rádi a že by to beze mě nebylo ono
4. Byla jsem veselá, protože jsem hrála lakros s rebelským družstvem
5. Při snídani si Beky sedla vedle mě, protože ji Barack vyhodila z místa. Pak si šla pro svoje bezlepkové jídlo. Mezitím přišla Anežka Moudrá a zeptala se, jestli je vedle mě volno, protože chtěla sedět blíž k Rebelkám a já řekla, že tady sedí Beky. Podle jejího výrazu jsem myslela, že jsem si to pořádně zavařila. To se mi ale večer vyplatilo. Pak byl rozdělený program pro budoucí rádkyně, nováčky, zbytek, kde jsem byla i já a budoucí roverky. A já si všimla, že skoro všechny Rebelky kromě Anežky Moudré a Terezy Krísové odchází do roverů. Popadl mě totální amok, který se mi naštěstí povedl udržet po celý program zbytku. Pak jsem se rozbřečela v našem týpku, kde zrovna byla Beky. Řekla jsem, že jí mám ráda, ale s Rebelkami je sranda a ona si ti vyložila tak, že si myslím, že je nudná. Potom jsem to urovnala s Beky, když jsem ji vysvětlila, že jsem Anežku Moudrou, která je taky Rebelka nepustila na její místo u snídaně. Teď už se nezlobí...
6. Večer jsme si sedly do kruhu a rozebíraly minulý rok. Já jsem řekla, že se mi líbila moje družinka, Cihly a při tom se otočila na naší rádkyni, Aničku Beránkovou. Ta se na mě usmála, jako že jí to potěšilo, a já věděla, že to s námi s Martinou Hakenovou neměly zrovna dvakrát jednoduché. Pak už jsem jen smutně sledovala Rebelky, lidi, co odcházejí.
7. Zjistila jsem, že někdy se Rebelky baví o mně a vůbec se mi to nelíbilo. Ze školy jsem navyklá, že většinou o mně nikdo nemluví, a když jo, tak mě pomlouvá. Jen doufám, že to rychle přestane, nechci, aby toho o mém vztahu s Rebelkami věděly ostatní skautky víc, než já.
8. Někdy potom jsme jely na kolech koupat se k jezeru. Lehla jsem si na ručník a opalovala se. Uslyšela jsem Benediktu Wagnarovou, jak říká něco nějakému druhému člověku. Prý, že to nemá cenu před ní

skrývat. Nevím co a před kým. Ale po tom, co o mě dnes Rebelky napovídaly, bych se nedivila, kdyby ta věc nebo ten člověk měl něco společného se mnou.

9. Po návratu do tábora byla večeře. Po večeři se hrál buď lakros, nebo byla sauna. V sauně Anička Beránková, Bára Krísová a Benedikta Wagnerová, která byla smutná proto, že jí nepřišli sladkosti, říkaly, že má Kateřina Křížová narozky, že jí je šestnáct. Věděla jsem, že je Kateřina Křížová je nejstarší, ale takhle starou rašpli jsem nečekala. Taky řekly, že jí překvapí pomocí hry, která bude vymyšlená od vedoucích. Ale nevím, jak to bylo dál, v té době jsem se jich na to ani neodvážila zeptat.

10. Je až k nevíře, že mě s Rebelkami, s takovými, na které si pamatuju, čekaly poslední dny.

11. Pak jsem hrála lakros, líp, než kdy předtím.

Na táboře se toho stalo ještě hrozně moc, protože Rebelky se mě snažily pomáhat na každém kroku. Čím déle jsem na táboře byla, tím víc se moje chování zlepšovalo. Rebelky mi třeba řekly, že mám krásné oči, pomohly mi s problémy ve škole nebo mě utěšovaly hlazením, když mě jedna holka z mého týpka, unavenou a rozespalou, násilím poslala k ostatním, místo aby mě nechala spát. Ale mám těch vzpomínek z tábora hrozně moc. A musím se vrhnout už na další etapu, která se jmenuje...

Třetí část příběhu - Co bylo ve skautkách, když byly Rebelky roverky

Tuhle část zkrátím už o hodně, protože se mi moc nelíbila. Ale na druhou stranu, jsem během té fáze celkem dost dospěla, což mi ve spoustě věcí pomohlo. Ale bylo to opravdu náročné. Bez Rebelek to ve skautkách nebylo ono. Ale zase jsem potkala nové kamarádky, Máju, Bebe, Bonbóna, Nevima, Gampíka, Škubánka a Permi, a to vůbec nemluvím o Elence, Dorotce, Kukle, Ferdě a už si ani nepamatuji ještě o kom, kolik jich bylo. To, že to tam stálo za prd, říkaly úplně všechny bývalé skautky, kromě nováčků, kteří si je samozřejmě nepamatovali.

Po cca dvou letech ale na Rebelky všechny skautky, dá se říct, zapomněli. Vlastně je spíš nechaly jít dát, už je nebraly jako Rebelky, ale jako lidi, co dělají vedoucí, pomáhají v oddíle a díky nim je to ve světloučkách a skautkách tak, jak má být...

A někdy v té době začaly moje deprese a moje chování se začalo zhoršovat. Ale to byla moje vina, protože jsem se nemohla smířit s tím, že už se mnou kamarádky nejsou. Moc se mi líbilo to období, kdy jsem Rebelky vídala minimálně jednou týdně a kdy jsme měly spolu dobré vztahy a utužovalo se naše přátelství. Čím víc se však oddalovala doba, kdy byly Rebelky ve skautkách, s dnešním dnem, tím více jsem přestávala věřit, že ještě někdy něco dokážu, že se někdy ve svém chování zase zlepším, že někdy vůbec ještě dokážu být šťastná. Ale to jsem se spletla. Jsem tak super člověk, že dokážu spoustu věcí, i když nemám Rebelky. Čím víc se ale zhoršovalo moje chování, tím větší problémy jsem měla s Rebelkami. Ale vždycky jsme si odpustili a měli jsme se rádi i přes všechna krušná období.

Chování zhoršovaly hlavně deprese (kvůli kterým jsem měla problémy na skautu, ve škole i doma), ale jak už jsem řekla, za to jsem si mohla sama a díky lidem, kteří mě podporovali, a teď nemluvím jen o Rebelkách, ale i o mých jiných kámoškách a kámoších, dokonce i o některých vedoucích, kteří nejsou oprsklý pořád, jen někdy. Propadala jsem pořád v záchvaty pláče, jednou jsem dokonce vběhla kvůli Rebelkám do silnice, a Ferda, která tehdy dělala vedoucí, mě seřvala. Nakonec mě seřvala i Martina, a to už byla poslední kapka.

Čtvrtá část příběhu - Jak je to nyní

Nyní už je situace, podle několika lidí, už lepší. Pro mě ale nikdy nebude lepší. Ale to je jen můj názor. Moje láska a víra se vytratí, kdykoliv si vzpomenu, že už Rebelky nejsou. Ale kdykoliv je zase uvidím, nebo kdykoliv udělám nějakou hloupost, uvědomím si, že Rebelky jsou tu pořád a mají mě rády...

Rebelky za to nemůžou, ale pro mě už není život ono, už nestojí za to. Oni jsou prostě boží.

Ať jsou všechny Rebelky šťastné a ať se vše pořád mění k lepšímu.

Děkuji vám za všechno, Rebelky.